

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 13536

гр. София, 01.08.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 01.08.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **5606** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по искане на Изпълнителна агенция за насърчаване на малки и средни предприятия, чрез адв. Г., за изменение на Решение № 10483 от 02.07.2024 г. постановено по адм. д. № 5606 по описа за 2023 г., в частта за разноските. Искателят сочи, че с решението си съдът е отменил оспорваният акт и в полза на жалбоподателя е присъдил разноси в размер на 8 220 лв., от които 8000 лв. за адвокатско възнаграждение и 220 лв. за държавни такса. Твърди, че следва да бъде съобразено даденото тълкуване на чл. 101, § 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, § 3 ДЕС в Решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, но оспорва правната постановка, че в тези случаи приложение по аналогия намират разпоредбите на чл. 24 вр. чл. 25, ал. 2 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Позовава се на Определение № 2995 от 13.06.2024 г. по ч.гр.д. 991 по описа за 2024 г. на ВКС, ГО, IV отд., според което при преценката по чл. 78, ал. 5 ГПК за уважаване възражение за прекомерност съдът установява пределите/границите на деликтната отговорност на страната, предизвикала спора по обективен критерий- „съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото“. Т.е. зачитайки решението от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С-438/22 г., всеки национален съд е длъжен да не прилага ограничението по чл. 78, ал. 5 in fine ГПК, но само след и ако установи, че трудът на адвоката е бил съществено надценен. Изтъква, че в конкретния случай жалбоподателят не е дал повод за завеждане на делото и е положил сериозна процесуална и извънпроцесуална активност чрез представителите си за благоприятното решаване по делото, като са проведени три съдебни заседания и два пъти делото е било разглеждано в частно производство пред ВАС. Материята е специфична и изисква квалифицирана подготовка, а материалният интерес предполага ангажиране на финансов ресурс за защита, поради което ограничаването на стойността на защитата до 8000 лв. на практика препятства жалбоподателя да получи

правна услуга- такъв размер на възнаграждение, с оглед всички обстоятелства по делото, е непазарен. Освен това уговореното възнаграждение е с начислен и внесен ДДС. По подробно изложени аргументи, прави искане решението да бъде изменено в частта за разноските, като се присъдят сторените по делото разноски в пълния им претендиран размер- 31 775,80 лв., от които 31 555,80 лв. лв. за адвокатско възнаграждение с ДДС и 220 лв. за държавни такси.

Ответникът не изразява становище по искането.

Съдът намира, че искането за изменение на решението в частта за разноските е направено в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК и от надлежна страна, поради което е допустимо.

Разгледано по същество искането е неоснователно.

С Решение № 10483 от 02.07.2024 г. по адм. д. № 5606 по описа за 2023 г. на АССГ, е отменено Писмо изх. № 26-Б-563/27.04.2023 г. на Главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“ при Министерството на иновациите и растежа и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020., и е осъдено Министерството на иновациите и растежа, да заплати на "Изпълнителна агенция за насърчване на малките и средни предприятия“ сторените разноски общо в размер на 8 220 лв.

За да постанови решението си в частта за разноските, съдът е изложил, че с оглед направеното възражение за прекомерност, адвокатското възнаграждение е необосновано като размер, по следните съображения: С решение от 25 януари, 2024 г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минималния размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г., предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм, изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото, съдът е намерил, че следва ответникът да бъде осъден да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на 8 000 лв. и претендираните държавни такси в размер на 220 лв.

Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може, по искане на насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, както е процедирал съда в настоящия случай.

За да постанови решението си в частта за разноските съдът е изложил мотиви, съгласно изискването на чл. 172а, ал. 2 АПК и е изразил волята си в диспозитива на съдебния акт. Несъгласието на искателя с аргументите на съда не е основание за изменение на решението в частта за разноските. Съдебният акт не е непълен, тъй като

съдът се е произнесъл по предмета на правния спор изцяло. Не е налице грешка във формирането на волята на съдебния състав, нито пропуск, които да налагат изменение на решението в частта за разноските по реда на чл. 248 ГПК.

Предвид горното, процесното искане, за изменение на постановеното по делото решение, в частта за разноските, е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 248, ал. 3 ГПК във вр. чл. 144 АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Изпълнителна агенция за насърчаване на малки и средни предприятия, за изменение на Решение № 10483 от 02.07.2024 г. постановено по адм. д. № 5606 по описа за 2023 г., в частта за разноските.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба чрез Административен съд София- град пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: